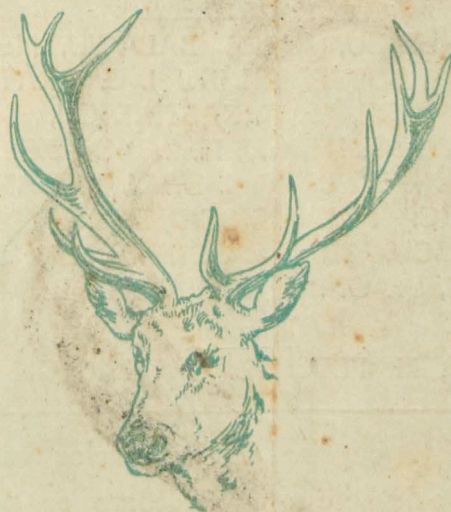

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUȚĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALIMACHI, GEORGE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând intereselor tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

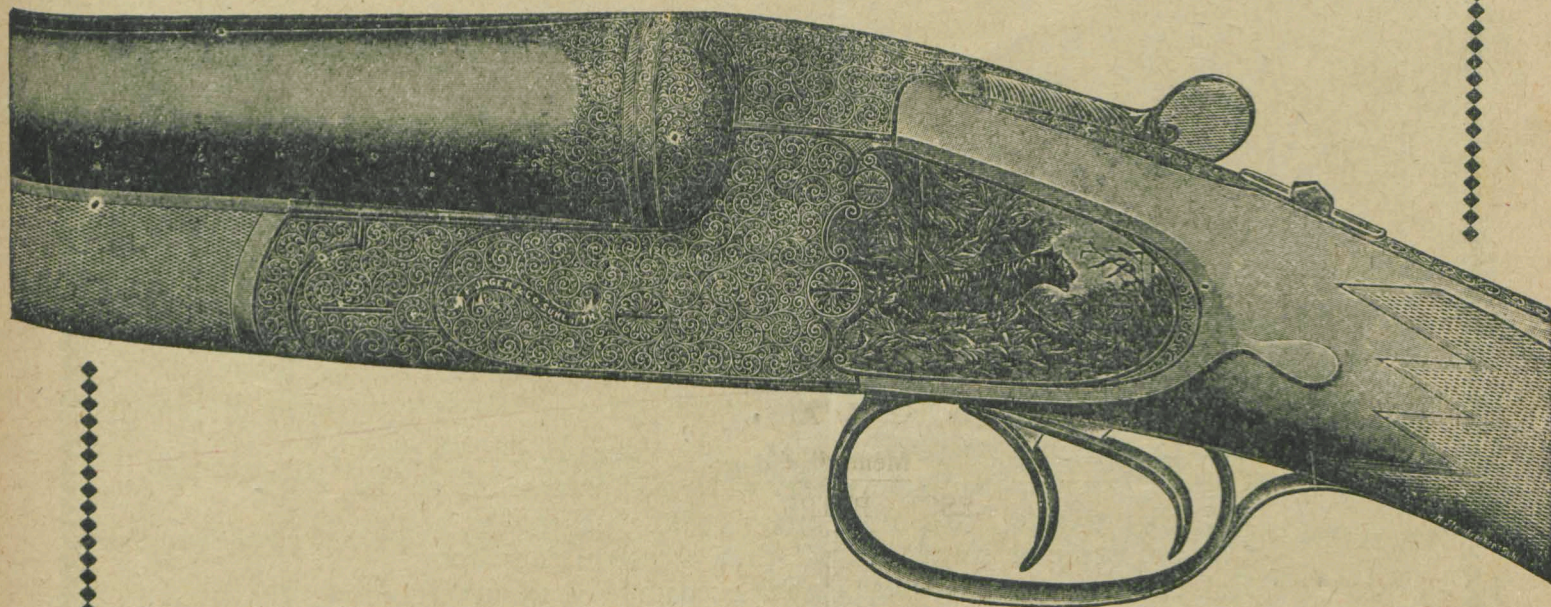
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru de la 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „exceptional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

Halger-Vigitin

celebra soluție pentru curățirea rezidurilor de pe țevile armelor cu glonț, (vezi articolul din Revista No. ... pag. ...) în depozit la «Uniune» pe preț de cost (sticla 100 Lei)

BALLISTOL

ORIGINAL pe preț de cost, în depozit la «Uniune» (numai sticla mare) prețul 80 Lei.

A V I Z!

Avem la dispoziția d-lor noștri membri diferite arme de vânătoare și anume:

Arme cu țevi lisse (pentru alice) toate cu țevi din renumitul oțel Krupp, zăvorire triplă, încercate pentru uzul pulberii fără fum lucrate foarte solid și rezistent și având un tir ireproșabil:

Cal. 12, execuție simplă dar solidă, fără cocoașe, Lei 10.000.

Cal. 12, execuție fină cu gravuri frumoase, fără cocoașe Lei 14.000

Cal. 16, execuție foarte fină, ejector, fără cocoașe, Lei 18.000

Cal. 20, execuție simplă, solidă, fără cocoașe Lei 10.400.

Cal. 20, execuție fină, ejector, fără cocoașe, Lei 13.000.

de asemenea execuție, însă cu cocoașe:

Cal. 12, simplu, solid f. rezistent, Lei 8400.

Cal. 12, mai luxos cu gravuri, Lei 8700.

Afară de acestea, arme cu glonț și combinate, încercate la standul din Neumannswalde, garantând cu certificate tirul cel mai superior posibil:

Bockbüchsfline, fără cocoașe, armă cu 1 țevă ghintuită cal. 9,3/74 mm., și una cal. 16 așezate una peste alta, închizător Greener, prețul împreună cu 100 buc. cartușe cu glonț, Lei 22.000.

Armă cu 2 țevi ghintuite (express) fără cocoașe, execuție f. fină, închizător «Block» f. rezistent, cal. 9,3/74 mm. Prețul împreună cu 100 buc. cartușe cu glonț, lei 26.700.

Drilling fără cocoașe, închizător Simson-Jäger, fin și solid, cal. 16 × 16 × 9,3/74. Prețul împreună cu 100 buc. cartușe cu glonț, Lei 20.000.

Aceiași execuție și calibru, însă cu cocoașe, Lei 17.800.

Carabină Mauser, cal. 9,3 mm., 5 focuri, execuție simplă, dublă detantă, prețul împreună cu 60 cartușe Lei 8000.

Carabină Mauser, cal. 8 × 60 Magnum, execuție fină, dublă detantă, având montată și lunetă «Hensoldt» 4 ×, prețul împreună cu 100 buc. cartușe cu glonț, Lei 18.600.

Afară de acestea ne sosesc mereu diferite noi modele. Prețurile să înțeleg loco București. Expediția contra casă anticipată sau ramburs.

UNIUNEA

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

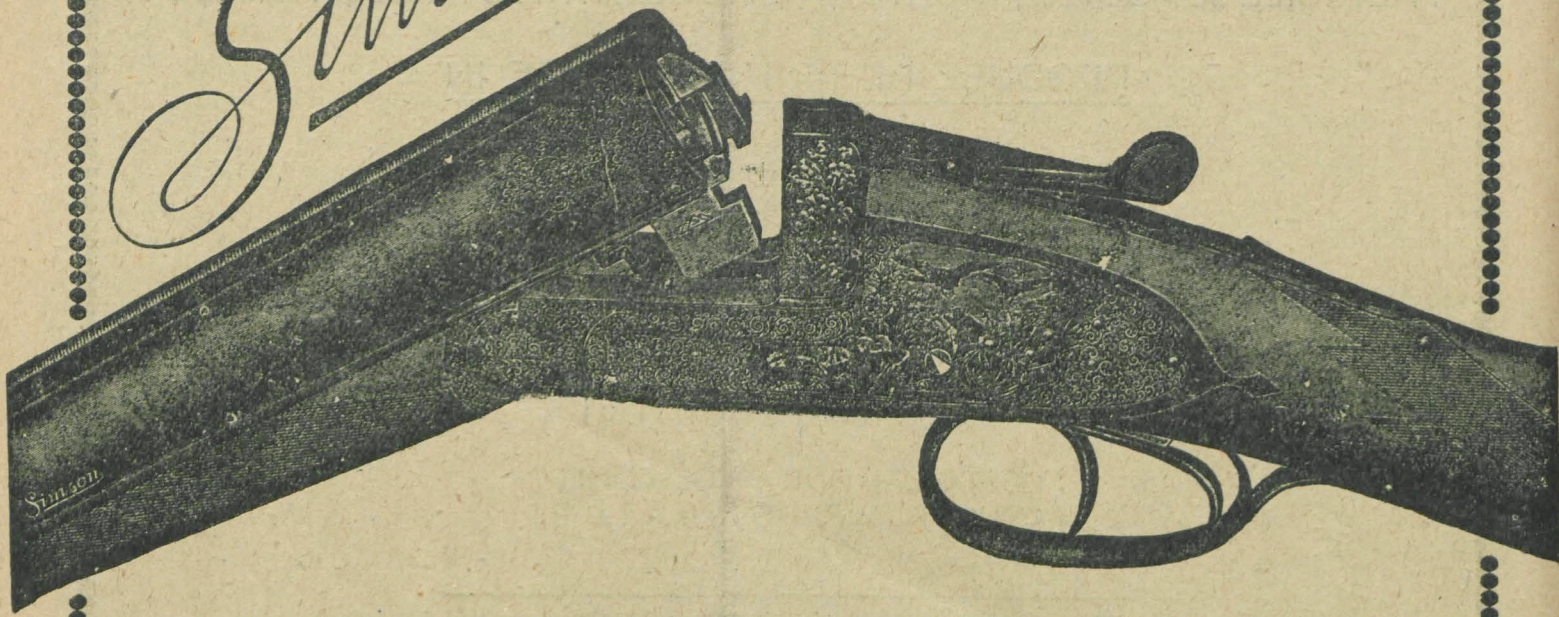
B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21, TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

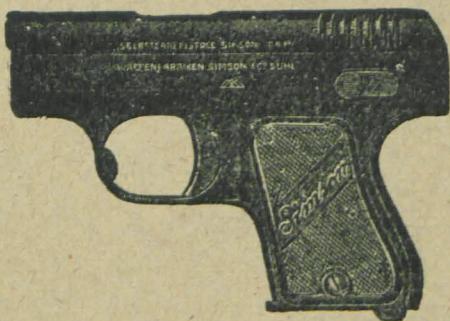
Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, care se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

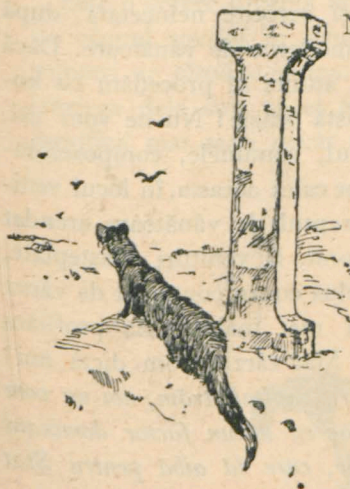
Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

RIDICAREA VÂNĂTOAREI ȘI A CONTINGENTULUI DE VÂNAT

de Ing. Inspector Silvic E. Witting, Sibiu

(URMARE ȘI SFÂRȘIT)

IN SPECIAL intențiunea clară de a exclude dela vânătoare proletariatul, nu o poate pronunța în mod fățiș astăzi nici o lege, însă ea va putea în schimb ușor găsi alte mijloace de a aduce totuș la îndeplinire aceste intenții. Ce nu poate face o lege dela sine, va căută s'o facă cu ajutorul unei alte legi, unei alte ramure a organismului Statului. Vânătoarea are o ramură care îi este

apropiată, o ramură soră, cu care ar putea să lucreze și să se desvolte împreună, aceasta este *silvicultura*.

Este de neînțeles, cum se poate ca aceste două ramuri răsărite din acelaș trunchiu, să trăiască așa de despărțite, una în defavorul celeilalte și în dauna binelui obștesc.

Vina acestei despărțiri o are în primul rând pe conștiință silvicultura, ceea ce dovedește destul de lămurit atât codul silvic, cât și întreaga organizație silvică.

Ce ar putea fi mai natural, dacă și exploatarea vânătoarei, ca și aceea a lemnului, fânului, frunzișului, semințelor, fructelor, carierelor de piatră, etc., cari toate sunt produse accesorii ale aceluiaș pământ, al aceluiaș proprietar, formând o unitate economică, să fie administrate de aceeaș mână, ele fiind așa strâns legate una de alta și având atât de multe puncte de contact, ba chiar de penetrație, din care însă unele trăesc în perfect acord, pe când altele se dușmănesc în mod vizibil. Oare nu trebuie să admitem, că dacă ele ar fi sub una și aceeași mână ocrotitoare, s'ar putea mai ușor aplană diferendele și egaliză asperitățile, dându-li-se o directivă comună și netezindu-li-se mai bine calea?

Nevoile pădurii le recunoaște cu adevărat numai vânătorul, care este el însuși silvicultor; iar cerințele vânătoarei numai acel silvicultor, care este el însuș vânător. Pe de altă parte, cea mai mare parte a vânatului și

în special a vânatului nobil, trăește tocmai în și din pădure, care-și întinde bolta ocrotitoare asupra lui. De aceea vânătoarea a fost în cele mai multe State, în calitatea ei de uzufruct al aceluiș teren, încă din timpuri străvechi strâns legată cu economia silvică și astfel mai este și astăzi încă în Germania.

Însă o cultură intensivă a vânatului pretinde și o silvicultură intensivă, adică o rețea de activitate și supraveghere silvică cât mai deasă. Dacă această condițiune este îndeplinită, atunci de sigur nu este nimeni mai chemat de a îngriji de vânat, de a organiza vânătoarea până în cele mai mici detalii, tocmai ca silvicultorul. Cunoștințele sale speciale nu se referă numai la condițiunile botanice, mineralogice, geologice, chimice, climatice, zoologice și silvice, cari sunt pentru cultura vânatului tot așa de importante ca și pentru cultura arborilor, ci și la toate cunoștințele practice și teoretice vânătoarești, prinderea, ocrotirea și cruțarea vânatului, tehnica armelor, etc., în așa măsură, cum nici o altă ramură științifică, după cum știu, nu e în stare să ofere. Personalul de pază lucrează strict sub ordinele și conducerea funcționarului superior silvic. Acest personal a primit de obicei în școlile de pădurari, și o educație vânătoarească corespunzătoare, intră în serviciu de regulă pe viață și cu îndreptățire la pensie, sau cel puțin pe timp îndelungat, depune jurământul pentru apărarea pădurii și a vânatului, face o viață întreagă acest serviciu și cu ocazia drumurilor ei de inspecție prin pădure îndeplinește în același timp ambele aceste datorii.

Din această dublă activitate rezultă un curent de bună înțelegere și ideea unui folos superior. Din cunoștința pagubei cauzată de vânat prin cojirea arborilor, rosul pueților din partea cerbilor, râmatul porcilor, din cântărirea venitului și a pagubei pădurii, din regenerarea naturală, din puiatul vânatului, din neliniștirea vânatului, din necesitățile impuse de planurile de amenajare, din eventuala cerință de reducere a unei părți din vânat, silvicultorul va ști să aleagă întotdeauna calea mijlocie, care să împace ambele interese. Cum stau lucrurile la noi? Codul silvic nu se interesează nici în cea mai mică măsură de vânătoare, de vânat, și de paza lui; agentul silvic trece indiferent ba chiar ostil, față de viața vânatului și economia vânătoarei prin pădure. Pădurarul Statului nici nu se gândește la pază și ocrotire, deoarece conform regulamentului de organizare, nici nu este dator să o facă; ba chiar mai mult, gânduri nelegiuite de braconaj îi străfulgeră mintea, gânduri pe cari le și aduce la îndeplinire, de câte ori i se prezintă ocazia.

Pe de altă parte nici legea vânătoarei nu cere ca agenții silvici să îndeplinească rolul de ocrotitori ai vânatului, iar vânătorii îi consideră ca pe niște dușmani. Vânatul, vânătoarea s'au înstrăinat complet de silvicultură.

Jandarmeria încă, este cu totul neaptă pentru paza și ocrotirea vânatului.

Așa stau lucrurile, și în loc de bărbați pricepuți și de meserie, cari de fapt nu ne lipsesc, avem în funcțiune pur onorifică inspectori de vânătoare profani, și un consiliu permanent al vânătoarei tot onorific și departe de adevăratul lui mediu de activitate.

Eu afirm că: *atâta timp cât nu se va atrage personalul silvic spre pază și ocrotire, o pază generală a vânatului nu este posibilă și nu se va putea cere nici constatată din partea silviculturii vreo culață în materie de pășunat, interziceri, ș. a. m. d. Prin urmare, cointeresarea silviculturii la administrarea vânătoarei, la paza și ocrotirea vânatului într'o formă oarecare chiar și la conducerea și exercitarea vânătoarei este condiția sine qua non pentru reclădirea și ridicarea ei, este primul pas eficace în lupta noastră contra braconajului și apucăturilor dubioase, este calea cea mai nimerită în spre comprimarea pășunatului.*

Nu putem nega, că totul rămâne un lucru făcut pe jumătate, atâta timp cât proletariatul rămâne în posesia unor terenuri mari de vânătoare. Pentru a-l putea îndepărta, se impune în primul rând să-l supralicităm fără milă la toate licitațiile de terenuri, aceste eforturi trebuesc însă sprijinite și de autoritățile de vânătoare. Cu acestea am ajuns la un punct, care poate formează esențialul prezentului studiu. Adevărata înțelegere a concepțiilor și ideilor despre vânat și vânătoare, îngrijire și ocrotire — așadar despre arta vânătoarei în general — nu o putem încă infiltra la toți și în general la noi în țară. Marea valoare potențială a acestor noțiuni, nu o putem încă prețui cu adevărat. De aceea ne va fi imposibil nouă să opunem pornirilor primitive ale proletarietului, mijloace suficiente de convingere, o voință, trageri de inimă și dragoste, sacrificii bănești suficiente, întâiu pentru a supraofertă și a lua în arendă terenuri de vânătoare golite și pustii, pentru ca apoi să ne înhăimăm la sacrificii grele pentru complectarea lor dezvoltare, a îngrijirii și ocrotirii vânatului și vânătoarei, sau poate chiar la complectarea ocrotirii din partea Statului, prin mărirea numărului paznicilor.

Există în străinătate o foame grozavă după terenuri de vânătoare neumblate, așa cum le mai avem noi, o foame care, spre a fi potolită, ar fi bucuroasă de a face investițiile de capital cele mai mari posibile, de a-și angaja personal propriu de pază, de a-și ridica contingentul de vânat printr'o îngrijire și ocrotire neîncetată, după cum este cazul în trenurile moderne de vânătoare. Dacă înțelegem semnele timpului, atunci să procedăm cu hotărâre, să ne folosim de această ocazie! Nu ne vom căi. Comunitățile de avere, Statul, comunele, composesoratele, ș. a. m. d., vor ajunge pe calea aceasta, în locul venitului slab ce promite azi dreptul de vânătoare arendat unor membri din composesorat, la venituri neașteptate, și după un timp anumit, în plus cu un contingent de vânat cum nu a existat niciodată mai înainte. Să profităm deocamdată, spre a învăța! Mai târziu vom dicta noi!

Am ferma convingere că fără capital străin, noi nu vom putea înălța niciodată vânătoarea la un factor dominant al economiei noastre naționale, care să aibă pentru Stat măcar o importantă mijlocie.

Nu putem spera într'un timp apropiat — chiar dacă am putea conta pe ajutorul silviculturii și pe spiritul ei conciliant în privința pășunatului și a pazei — personalul silvic va fi suficient pentru paza vânatului și a vânătoarei, căci este neîndoios că în prezent trebuesc complectate golurile chiar din liniile lui, și mai ales în îngrijirea

și ocrotirea va trebui îndeplinită din partea unor anumiți paznici de profesiune, deoarece Statului îi lipsesc încă, pentru un timp nedeterminat, atât mijloacele bănești, cât și personalul profesionist respectiv, format și educat.

În Cehoslovacia este de mult investit capitalul străin în vânătoare și multe milioane din străinătate, vin și se transformă în milioane cehoslovace. Țara debordă aproape de un contingent măreț de vânat. De ce nu ar putea fi aceasta și la noi? Când ne gândim că venitul anual net al vânătoarei se ridică în Germania la suma de 56 de milioane de mărci aur, că deci capitalul vânătorească țării este socotit la numai 5% dobândă, de un miliard o sută patru sprezece milioane mărci aur, putem înțelege ușor, că este totuși rentabil de a transforma ceva iarbă în vânat, de a cumpăra cu bani peșin dreptul de vânătoare pe câteva terenuri țărănești, pentru a crea Statului o avere imensă!

Să cercetăm acuma, cum va rămâne cu dreptul de vânătoare pentru ceilalți bravi cetățeni ai țării? Va dispărea ea? Va dispărea pentru fiii țării îndeletnicirea vânătoarei, a cărui necesitate ei o simt atât de mult? Se va pierde un mijloc atât de însemnat pentru însănătoșirea poporului? S'ar evaporă atâtea valori etice și estetice în neant?

Doamne ferește. Față de întinderea atât de însemnată a pădurilor, câmpiilor și luncilor noastre, față de mulțimea nemărginită a terenurilor noastre de vânătoare, pot să ființeze la un contingent de vânat de 5—10 ori mai sporit toți muncitorii noștri intelectuali de până acum, toți vânătorii și societățile bune de vânătoare, și ar sta la dispoziția atât a cetățenilor români, cât și a străinilor, deopotrivă, destule ocazii de vânătoare de primul rang.

Principalul ar fi repartitia nimerită a acestor terenuri. Fiecare teren de vânătoare se poate împărți în părți, după localitate și felul vânatului, după anotimpuri, ș. a. m. d.

Este o cerere dreaptă față de străini, ca ei să contribuie cu capital special în schimbul unui drept, care de altminteri ar rămâne numai în favoarea localnicilor, și se înțelege dela sine că el trebuie ca atare să consimtă la sacrificii mai mari decât aceștia în schimbul acestei fa-

vori ce i se permite să împartă cu cetățeanul român, cu atât mai mult, cu cât e vorba aci de o pasiune de amator, care ca atare trebuie tratată după alte norme, decât cele uzitate în afaceri și în drept comun.

Fie că străinul ca mosafir cu plată al indigenului închiriaza vânătoarea îngrijirii și împreună cu sarcina personalului, a ocrotirii vânatului, fie că cumpără cu bucata dreptul de a împușcă, totdeauna se vor găsi modalități, prin cari amândouă părțile să fie mulțumite.

În tot cazul trebuie evitată de ambele părți orice înșelăciune, dacă voim să ajungem la un rezultat bun. Mai cu seamă noi trebuie să tindem, nu numai de a câștiga încrederea străinului, ci și de a o justifica și a o păstra intactă. Pentru aceasta însă este neapărat nevoie și de sprijinul forurilor superioare.

La aprobarea rezultatului licitațiilor, s'ar putea alege printre cele 3 oferte mai mari, atâta timp cât ele ar varia între ele cu nu mai mult ca 5% una de alta, și atâta timp cât acestea ar prezenta garanțiile necesare în ce privește paza și ocrotirea vânatului. Ofertele sub această cotă ar trebui însă cu orice preț să nu fie luate în considerație.

Punerea în aplicare a propunerilor enunțate mai sus ar avea ca urmare firește răsturnări radicale în domeniul vânătorească. Însă altfel nu este posibil, dacă vrem să marcăm un pas înainte pe calea evoluției.

Nici un Stat nu poate să se izoleze mai departe în viața omenirii, fie că va trebui să uzeze de această desțelenire în favorul său, pentru a face productive capitalurile sale bogate, pentru a ajunge la bogăție, putere și mărire.

Să ne folosim de capitaluri străine și să le investim la noi.

A deschide vânătorilor străini porțile țării noastre, înseamnă a sporî numărul vizitatorilor, înseamnă a face dezirabilă șederea în țara noastră; nu înseamnă a distruge contingentul nostru de vânat, ci dimpotrivă a-l mări, și în schimb a asigura venituri mai mari atât particularilor, cât și comunităților.

Firește că nici lucrurile acestea nu se vor putea înfăptui dintr'o dată, ci vor trebui să se desvolte încetul cu încetul prin ele înșile.

În ce ne privește însă pe noi, trebuie să le netezim calea cât mai de grabă!

M A I A Ș T E P T Ă M M U L T ?

de Radu Stănescu, Avocat
sub inspector de vânătoare, Prahova

UNTEM la deschiderea sezonului de vânătoare, a recoltării, ce fiecare din noi așteaptă să facă pe întinsele bărgane, prin zăvoaie, la baltă sau la munte, ne întrebăm nedumeriți. Vom avea vânat mai mult ca în anii precedenți?

Măsurile legale luate de autorități și societățile de vânătoare vor fi stânjenit mai mult

ca în anii precedenți, braconajul bipedelor sau quadrupedelor?

Măsurile preconizate și publicate mai în fiecare număr al «Revistei Vânătorilor», de către camarazii vânători, avut-au vreun răsunet în masa vânătoarească? Sesizatu-s'au autoritățile noastre de apelurile ce li s'au făcut de a da o mică atențiune protecțiunii vânatului? Pot afirma, pe bună dreptate, și din proprie experiență, că foarte puțin progres au făcut în această direcțiune. Cauzele, căci sunt multe, o datorăm în primul rând lipsei de inițiativă și îndolenței firei noastre.

Am cetit articole în revistă, de un realism și concepțiune uimitoare. Am văzut preconizându-se soluțiuni și măsuri, izvorâte dintr'o cunoștință profundă a chestiunilor vânătoarești, cum nu se poate mai frumoase și cu competență tratate. Citesc și recitesc articolele, și după ce termin cu cititul, mă întreb și întreb și pe autorii acestora: Pentru cine scriți domnilor și pentru ce vă trudiți creerul arătând toate imperfecțiunile unei legi de vânătoare și propunând îndreptările?

Pentru cititorii revistei? Pentru a vă arăta talentul de scriitori, de juriști, sau fini observatori? Dacă acesta este imboldul, și nu altul, atunci vă felicit, a-ți reușit. Dacă însă, altul vă e scopul, și anume acela ca cei în drept să se sesizeze și să ia măsurile preconizate de d-voastră,

atunci, cu regret vă spun: V'ați înșelat. Cei în drept au altceva mai bun de făcut.

Dacă cei în drept fac altceva decât să traducă în fapt doleanțele noastre, este un motiv că noi să încrucișăm brațele și să așteptăm la infinit?

Caută și vei găsi, bate și ți se va deschide, a spus Mântuitorul nostru, cândva.

Să-i urmăm sfatul: Să căutăm și să batem că vom găsi satisfacția și ni se vor deschide porțile, la care batem de atâta timp.

Uniunea Generală a Vânătorilor își are aci cuvântul de spus, ea trebuie să caute, ea trebuie să bată la poarta celor în drept.

Avem un comitet strălucit prin înaltele personaje ce-l alcătuiesc. Cuvântul acestui comitet va fi ascultat. Să începă acțiunea, noi îl vom secundă.

Dar pentru ca să nu se scape nimic din vedere, propun ca să instituie un comitet de juriști și în unire și cu alți cunosători ai chestiunilor vânătoarești să strângă materialul necesar modificărilor ce urmează a se face legii vânatului, întocmind și un proiect de lege în acest sens¹⁾. Să se facă apel la toate inspectoratele de vânătoare, cari la rândul lor, luând contact cu președinții societăților de vânătoare, să propună observațiunile ce găsesc nimerite pentru lucrarea ce se propune.

Strângându-se tot materialul, comisiunea constituită va putea ușor să procedă la întocmirea proiectului de lege și cu puțină stăruință sperăm că d-l ministru respectiv și-l va însuși și-l va trece prin Corpurile legiuitoare. Este simplu și foarte util să ne mișcăm și să lucrăm.

Eu am lucrat și prezentat d-lui Dr. Gh. Nedici un proiect modificător al legii. Va fi găsit bun? Cu atât mai bine; dacă nu, să se facă altul mai bun, dar să se facă odată, căci cu actuala lege se merge schiopătând și e păcat.

Uniunea deci are cuvântul.

¹⁾ Suntem informați că un asemenea comitet este alcătuit și în plină activitate.

CE NE POVESTEȘTE O CRONICĂ VÂNĂTOREASCĂ TRANSIVĂNEANĂ

de *Maior Schneider Snyder Roland*

CONTELE KEMÉNY IOSIF a făcut o istorie a vânătoarei transilvănene, după cererea Academiei de știință din Petrograd, al cărei membru a fost. Cele mai vechi și mai valoroase date și le-a procurat din manuscrisele lui Istvanfi Boldizsar și Apor Petre. Contele a predat originalul său împreună cu aceste manuscrise unui translator din Sibiu, care a făcut greșeala de neiertat de a trimite odată cu traducerea, și originalul la Petrograd, pentru ca să nu le mai primească niciodată înapoi.

Așa dispărură manuscrise cari sunt cât se poate de valoroase pentru istoria vânătoarei transilvănene, și cuprindeau date istorice cari nu mai pot fi înlocuite cu altele.

Vânătoarea transilvăneană era în mâinile nobilimii, și numai într'o măsură foarte mică în mâinile orașenilor. Țăranul, fie că ar fi fost el om liber, fie că ar fi fost sclav, nu avea drept la vânătoare. Starea aceasta socială nu a fost modificată grozav nici după anul 1848.

Vânătorii cunoscuți ai secolului al XIX-lea erau mai mult nobilii. Unul dintre nobilii unguri, Ujfalvy Sándor de Mezőkövesd a cărui manuscrise depuse în arhiva orașului Cluj, din cari au fost publicate numai o parte, conțin date prețioase pentru vânătoarea transilvăneană. Aceste date sunt luate, după cum spune însuși autorul și după comunicările oamenilor bătrâni.

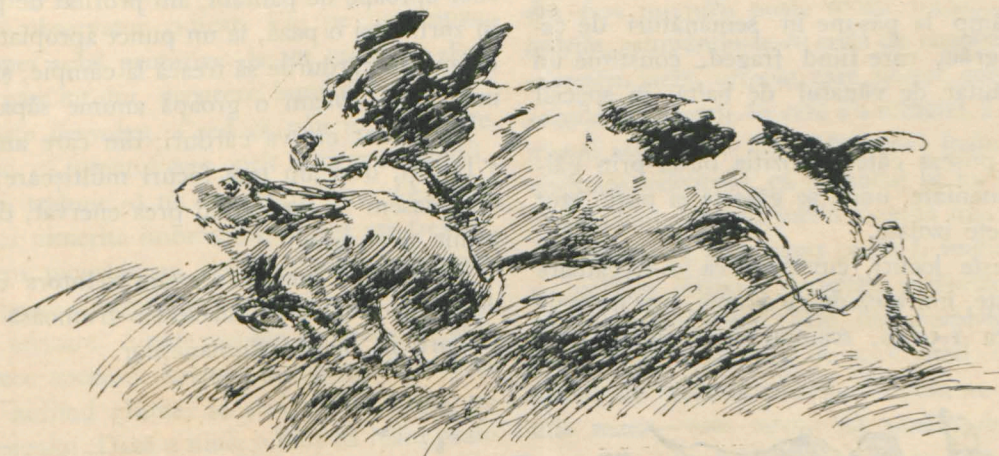
Memoriile lui Ujfalvy conțin cele mai vechi date ale vânătoarei transilvănene, cunoscute până acum, și anume în privința zimbrului (Bison bonasus). Aceste date sunt absolut autentice după cum le putem judeca din cele ce urmează:

După Ujfalvy, cel din urmă «bison bonasus» a fost ucis la 8 Octomvrie 1762 pe muntele Plai, și tatăl mare al lui a luat parte la această vânătoare. Acest zimbru era de sex feminin, în vârstă de 10—12 ani și cântărea 300 măji și 42 Pfunzi. Nu pomenește dacă era cu sau fără intestine. Asemenea ne povestește că a vânat foarte mult cu bătrânul Ion Gorja, care avea aproape 100 de ani și care i-a povestit foarte mult despre vânătorile de zimbruri la cari el luase parte. Șase zimbruri au fost doborâți la aceste vânători. Gorja îl informă că pericolul la vânătoarea de urși este o copilărie în comparație cu pericolul la vânătoarea de zimbruri. Având în vedere primitivitatea armelor din acele timpuri, afirmațiunile lui Gorja nu pot fi puse la îndoială. Ceva asemănător a auzit și Ujfalvy despre Alexe Crișan, care avea deasemenea aproape o sută de ani și era și el un vânător pasionat. Ujfalvy amintește că s'au găsit deseori în munții Borgăului coarne de bison, dintre cari numai unul se găsește în domeniul său.

Ujfalvy mai spune că bisonul s'a ivit în comitatele Trei-Scaune, Ciuc, Gurghiu și în munții Tibleş, Rujaia și Bucegi, și denumirile de localități ivite în limba română și maghiară, cum sunt de exemplu: Valea Zimbrului, Izvorul Zimbrului, Dosul Zimbrului, etc., cari ne dovedesc existența de odinioară a bisonului în acele regiuni.

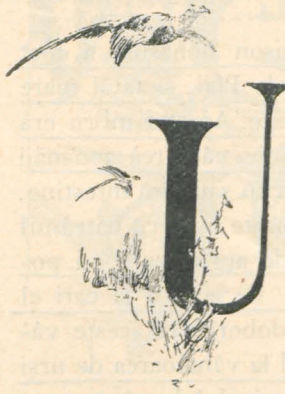
Tot așa amintește Ujfalvy că în secolul al XVIII-lea a fost un obicei răspândit la nobilimea ungurească din Transilvania de a întrebuintă blănille de bison ca covoare, cuverturi pentru divanuri, etc.

Cercetările mele de a găsi resturile acestor blăni a dat un rezultat negativ. Deasemenea nu am reușit să descoper existența vreunui corn de bison transilvănean în muzee sau printre colecțiunile particulare.

O FRUMOASĂ VÂNĂTOARE DE RAȚE ȘI GÂȘTE IN JUDEȚUL ROMANAȚI — LA POTELU-DABULENI

de Ernest C. Gheorghiu
Inginer, Inspector Silvic

UNA din cele mai alese regiuni pentru vânătoreea de rațe sălbatice, este desigur cea din Romanați — în bălțile de pe marginea Dunării — Potelu și altele.

Vânătoreea aceasta are mult farmec și atracție, pentru că ai prilejul, să tragi focuri multe, și fiindcă este variată—

pe apă cu barca și pe uscat la paza prin gâldaie, (un fel de ochiuri cu apă de mică întindere, cu puțin stuf și papură) mult căutate de rațe, pe timpul nopții, iar gâștele sălbatice la puncte anumite, pe unde au trecătul lor regulat dimineața, când pleacă dela Dunăre de prin bălțile mari, și trec la mâncare prin câmpie, unde găsesc semănături întinse, iar seara în amurg se reîntorc pe acelaș loc.

Mă găseam prin anul 1910, ca inspector la Așezămintele Brâncovenești, ocupat cu ridicarea în plan a plaiurilor de vii de pe moșia Dăbuleni, proprietatea Așezămintelor, și printre treburi, sărbătorile și duminicile, făceam câte o vânătoreea de rațe și gâște.

Vânătoreea aceasta, memorabilă, mai ales prin frumusețea timpului și prin numărul respectabil de victime, mi-a rămas adânc întipărită în memorie.

Eră pe la începutul toamnei, când bobocii sunt sbruători, însoțind părinții, în excursiile lor, după hrană.

Hotărâsc o vânătoreea cu patru alți pușcași, pentru una din Duminici dela mijlocul lui Septemvrie, în bălțile Potelului, renumite în bogăția de vânat de apă de toate soiurile, găsindu-se chiar și lebede.

Rațele stau obișnuit ziua pe luminișurile mari, sau pe ochiuri din păpuriștele întinse unde se găsesc multe plante de apă, dar seara, după asfințitul soarelui, în amurg, se mută prin gâldaiele din marginea bălților mari, iar parte, trec spre câmp la pășune în semănături de cereale, mai ales de grâu, care fiind fraged, constituie un aliment iubit și căutat de vânatul de baltă în special de gâște.

Ocupăm fiecare pușcaș câte o poziție bună prin gâldaiele cele mai frecventate, unde se găsește și puțin stuf cu papură în buchete izolate.

În unul din aceste locuri, cunoscut ca o trecătoare de frunte pentru rațe, îmi așez de cu vreme, într'un pâlce de papură înalt ca 1,50 m, scaunul cu picioare lung

(pătulul) căci eră apa în mlaștină ca 30 cm. adâncime. Așa cum eram așezat, puteam cerceta cu privirea toate direcțiile, și observă la timp apropierea cârdurilor de rațe, pentru ca să pot ochi la timp.

Eră una din acele seri frumoase, cum rar se vede!.. Soarele asfințea pe un orizont de foc!.. Cerul pe o întindere mare avea jocuri de lumină minunate, trecând dela roz deschis, la roz închis. Un șirag de nori creți, ondulați ca valurile unui lac, sub o dulce adiere de vânt formă un tablou vrednic de pictat — razele soarelui apus răspândeă mai sus pe cer — o lumină din ce în ce mai slabă, pierzându-se în azurul de seară al infinitului.

Rațele soseau cârduri, cârduri — și multe răslețe — tot felul de specii mici și mari — unele trecând la alte gâldaie vecine — producând din aripi un fâșiit subțire, dar sonor, cele mai multe însă, se așezau pe gâldăul meu, care avea o suprafață cel mult de 1 ha. acoperit cu nuferi, buchete de papură și multă verdeață aquatică, care formează o hrană delicioasă pentru vânatul de baltă.

Nu sfințise bine soarele și salvele încep, când la mine când la ceilalți vânători, purtând vânatul de ici colea! Părea un atac de luptă.

Am tras peste 50 de focuri, din care am ucis 32 bucăți, gâsite, restul fiind noapte, nu s'a putut aduna, iar a doua zi s'au mai găsit 3, probabil că unele deși lovite, au avut putere să treacă mai departe.

Amurgise de tot și o tăcere mormântală domnea peste valea Dunării, așa că tirul ne mai fiind sigur, a trebuit să renunțăm a mai trage, ocupându-ne cu lanterna electrică a căută și adună vânatul ucis.

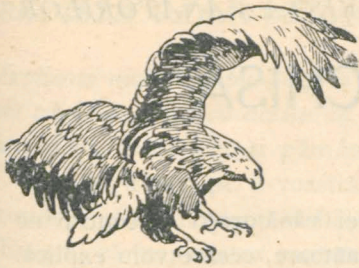
Ne-am reîntors la sat, unde locuiam pe timpul lucrării; tovarășii mei aveau 15 rațe mari și 6 mici, deci un total de 54 bucăți!.. Aceasta a fost cea mai frumoasă vânătoreea de rațe din viața mea.

Noaptea, căzând o păclă deasă, când gâștele sălbatice s'bor aproape de pământ, am profitat de prilej și am făcut în zorii zilei o pază, la un punct apropiat de sat, pe unde obișnuiau cârdurile să treacă la câmpie, și unde în creasta unui deal, aveam o groapă anume săpată.

Au trecut câteva cârduri, din care am doborât numai 7 bucăți, deși am tras focuri multisoare, se vede că mă deochiasem la rațe, fiind prea enervat, dar am fost mulțumit și cu atât.

Terminând lucrarea, m'am reîntors cu multă părere de rău la București, ducând o frumoasă amintire de vânătoreea în bălțile Romanaților.

CEVA DESPRE VÂNĂTOAREA BURSUCULUI

DE VON KURT LINDNER

în românește de C. A. V. P.

MOTIVUL, care după părerea mea determină vânătorii să arate prea puțin interes față de bursuc este, că modul de traiu a acestui vânat, personalitatea lui de eremit și în special viața lui aproape exclusiv nocturnă, îl face să fie prea puțin observat. Sunt convins, că mulți bursuci duc un traiu liniștit în vizuini ascunse, fără ca cineva să fi luat notă de existența lor. Și totuși, vânătoreea bursucului face parte din acele plăceri vânătorești, cari pentru omul iubitor al naturii, constituiesc nu numai o amintire plăcută, dar vor avea și farmecul varietății.

Vânătoreea la baltă, să socotește cu drept, nu numai printre cele mai obositoare feluri de vânătoree, dar și printre acele, la care mai ușor se poate îmbolnăvi omul. Iar vânătoreea în timpul nopții este încă cu mult mai obositoare, luând în considerare că la aceasta trebuie să ne lipsim și de somn și, mai ales iarna, la ger, frigul pe care îl avem de îndurat, nu mărește de loc confortul.

Intre sistemele de vânătoree ale bursucului, pânda la vizuină în timpul nopții, este cel mai întrebuițat. De oarece vizuinile se găsesc de regulă în codrii; pânda nu se poate face decât în nopți cu lună plină. Nici chiar la câmp nu putem trage, dacă luna lipsește de tot. Bine înțeles și tragerea este mai ușoară, dacă pământul este acoperit cu zăpadă. Cu câteva zile înainte de a începe pânda, trebuie stabilit, dacă vizuina este locuită și dacă o și părăsește bursucul în timpul nopții. Pentru acest scop așezăm firuri de iarbă, crăcuțe subțiri, etc. — însă nu în așa mod ca să-i fie suspecte vânatului, deci par'că ar fi căzut întâmplător acolo — la fiecare ieșire a vizuinei, ca ieșind vânatul să le răstoarne, arătându-ne pe unde a ieșit. Stabilită astfel și ieșirea cea mai frecventată, ne putem alege un loc de pânda potrivit. Mai nimerit este, dacă ne construim un observator ridicat. Fie pe un copac, fie cu ajutorul unei scări primitive, la tot cazul pe deasupra suprafeței pământului, deoarece bursucul are simțul mirosului foarte dezvoltat. Cred că nici nu mai este nevoie să amintesc, că fumatul este oprit în timpul pândii. Fiind nopțile reci, trebuie să ne îmbrăcăm bine. O blană bună, este cea mai nimerită îmbrăcăminte, tot așa trebuie să avem și pentru picioare un sac îmblănit, de oarece sacul umplut cu paie — întrebuițat adesea — face șgomot la cea mai mică mișcare. Aceste măsuri le luăm cu atât mai mult, deoarece succesul trebuie să-l avem în prima noapte de pază, nefiind glumă, să stai câteva nopți pe ger, în vârful copacului. Dacă a nins, e bine să luăm peste haină o cămașă, sau un halat de laborator de culoare albă, ca să ne mărim «mimicri»-ul.

Pânda de dimineață, are câteva avantaje față de cea

de seară, deși se poate întâmplă, ca bursucul să iasă seara numai înaintea vizuinei și apoi să se întoarcă; în care caz paza de dimineață ar fi degeaba. Inșă, făcând dimineața paza, putem astupă mai înainte toate ieșirile vizuinei. Prin aceasta vom avea prilej de tragere mai sigură, căci bursucul se va oprî o clipă înaintea vizuinei închise, vom putea trage chiar și un al doilea foc și afară de aceasta, nici bursucul rănit — chiar mortal — nu va avea posibilitatea să intre în vizuină, în care caz este pierdut pentru noi. După cum va răsare luna, vom face și paza între orele 12 noaptea și 6 dimineața. Cea mai sigură lovitură este cea la cap. Altfel rareori rămâne bursucul pe loc. Dar tocmai capul de culoare albă cu bandă neagră este o țintă foarte bine vizibilă. Țopăitul bursucului se aude de departe când se apocie de vizuină și se poate bine desluși dintre diferitele sunete cari întrec liniștea nopții în pădure. Avem așa dar timp să ne pregătim, întorcându-ne în spre direcția, din care se aud pașii și luând pușca la ochi. Cu toate acestea se poate întâmplă — ca la orice vânătoree — ca în momentul din urmă să ne fie zădărnicită toată truda.

Am pățit și eu odată un caz, mai mult comic, în care pierdusem un bursuc, pe care îl credeam deja în geantă.

M'au însoțit la pază și doi paznici ai mei, pe cari i-am lăsat la o depărtare la cca. 60 metri în spatele meu, unde învălindu-se în pături s'au culcat. Cam pe la orele 2 $\frac{1}{2}$ dimineața, după 3 ceasuri de pază, în fine auzii bursucul apropiindu-se repede. Mă așezai «en garde», când izbucni deodată un sforăit sănătos al însoțitorilor mei — probabil prea puțin melodic — căci și bursucul s'a întors luând-o la sănătoasa. N'aveam pe cine să mă supăr, căci ar fi trebuit să știu dinainte, că paznicii vor adormi și fiind obosiți, vor sforăi.

Dacă bursucul prinde bănuială, părăsește vizuina. Pe acest obicei al lui se bazează o a doua metodă de vânătoree a lui, care însă nu se poate practica, decât iarna pe zăpadă. Și anume, cu ajutorul zăpezii constatăm dacă bursucul a ieșit; și la acele vizuini, în care basetul (sau foxterierul) poate greu intra, sau fiind vizuini vechi mari, din care nu prea poate scoate bursucul, închidem toate ieșirile, astupându-le cu crăci de rășinoase. Dimineața apoi cercetăm iarăși urmele, care ne vor conduce la una din vizuinile provizorii, în care s'a refugiat. Dar repet, că succes numai așa putem avea, dacă mai înainte am închis toate vizuinile principale, ca bursucul să nu poată intra în ele.

Bursucul refugiat într'o vizuină mai primitivă, îl poate sili câinele să iasă, când poate fi împușcat, dar numai de un ochitor dibaciu, deoarece părăsește vizuina cu o iuțea extraordinară. Mie din parte-mi, îmi place să-l vânez mult mai mult în acest mod, ca atunci, când ne sârind de înaintea câinelui — cum se întâmplă la vizuinile mari — este nevoie să săpăm după el și apoi a-l ucide ca pe un biet dobitoc de casă, neputincios, de, în ultimul caz prinderea lui este mult mai sigură.

(din «Der Heger» No. 48, 1925).

RĂSPUNS LA „SCRISOAREA DESCHISĂ“

D-LUI INGINER ANDREI CARANSEBEȘ

MĂȚI onorat cu acea scrisoare, din care constat că ați fost supărat. Că nu mă refer în cele ce am scris, numai la scrierile d-voastră, o probează nedumerirea ce aveți când, pe bună dreptate, nu vă recunoașteți paternitatea unor idei. Eu m'am referit la tot ce s'a scris de aproape 2 ani în R. V., în chestiunea ce ne preocupă și la ce am mai și auzit susținându-se în unele cercuri de vânători.

Că sunt mai mulți în țara noastră de cei cari cred cum cred și eu să știți că nu e nici un pericol pentru chinologie și pentru educația vânătoarească; îmi place să sper că dimpotrivă, e un bine, după cum veți vedea.

Supărarea d-voastră v'a făcut să-mi atribuiți pe nedrept, confuziuni și contradicții și pe cari dacă nu le-ați fi presupus, nu aveți pe ce bază fulgerătoarea d-voastră scrisoare.

Dacă recitiți vedeți, că nu am făcut confuziune între acțiunile de a aporță și a aporță vânatul rănit și fugit, căci nu aș mai fi despărțit aceste 2 acțiuni și nu ași mai fi accentuat înadins, asupra fiecăreia.

Plecând dela constatarea că aducerea simplă a vânatului căzut la foc, pe care-l vede vânătorul nu are prea multă importanță și că a doua acțiune e cea în adevăr necesară, am spus că în termenul consacrat «aport» (rapport du Gibier) se înțelege, dacă nu în primul rând, cel puțin și această acțiune de a aduce vânatul fugit și ascuns.

Că este o diferență între cele ce am spus eu și d-voastră aveți dreptate, este. Eu am pus anumite limite și anumite mod cum să se execute această acțiune.

Spre satisfacția mea găsesc aceleași condițiuni și în regulamentele pentru concursuri în Franța pentru continentali și în Franța și Anglia pentru câinii englezi. Avantajele am să le arăt mai jos.

Diferența, însă, care ne separă pe noi, nu este pornită din incontestabila d-voastră experiență ci e a autorilor chinologi și dresori, Hegewald și Oberländer și de aceea nu trebuie să vă supărați.

Eu nu m'am ridicat împotriva câinelui german de arrêt, pe care-l prețuesc de ajuns — ca descendent al pointerului după cum scriți d-voastră — când i se cere ceeace trebuie. M'am ridicat împotriva tăgădej originii lui și mai ales împotriva tendinței de a fi selecționat ca alergător, un câine de arrêt. Dacă pot ușor cedă în privința originii și numelui câinelui german, fiindcă nu mă pretind o mare competență și poate au greșit și cei de pe cari m'am luat, deși sunt autorități în materie, o fac fiindcă nu dau o mare importanță chestiunii, odată ce câinele poate fi de folos.

Nu am însă eu toată autoritatea și ar trebui și alții să se ridice cu toată tăria, împotriva tendinței ce se urmărește cu aceste âine, nu de speculă, că aceasta are iarăși, mică importanță, dar de dresaș căci socotesc că are o

rea influență asupra educației vânătoarești și contravine spiritului legii noastre de vânătoare, ceeace voiu explica.

Deși d-voastră n'ați voit a înțelege, eu tot mai repet. Exemplele trăite pe cari le-am dat, am precizat că sunt excepțiuni și greutăți, pe cari împrejurările mi le-au explicat, dar câte pot rămâne neexplicate? A generaliza și trage concluzii cum faceți d-voastră din cele ce intenționat am arătat că trebuie să ne ferească de concluzii, nu înseamnă contradicție din partea mea.

În exemplul cu iepurele dela Buturugari vă mirați ce căutam în «Mărăciniș». N'am scris că mă găseam în mărăcini, cum ați înțeles d-voastră; și, căutam ceeace căutați și d-voastră în tufăriș, deși nu intrați în toate tufele. Pe la noi se numește «mărăciniș» locul acoperit de pălcuri de arbuști ghimpați și încurcați: porumbari, gherghinari, salbă moale, lemn câinesc, scumpie, etc., dar în care predomină luminișurile. Poate că e interesant pentru d-voastră ca silvic, să cunoașteți această particularitate de termeni populari.

Dar să revenim la ceeace ne preocupă.

Mai înainte, mai aveam o speranță că poate s'au exagerat fără voie cerințele de dresaș, sau că eu nu am înțeles tocmai bine. D-voastră veniți prin scrisoare să-mi spulberați și această nădejde. Nu mai e nici un dubiu. D-voastră afirmați că defăimatul meu câine a fost rău dresat și că al d-lui Axerio sau al d-voastră ar fi adus iepurele, pe care la început l-am crezut rănit bine, convingându-mă mai pe urmă și convingându-vă și pe d-voastră (căci asta am demonstrat prin acel exemplu) că n'a fost decât foarte ușor rănit deși lăsase puf și sânge. Eră viu și sănătos după alergare, în timp și spațiu considerabilă, după cum ați citit. D-voastră totuș pretindeți ca dresașul să fie astfel făcut, ca la poruncă, câinele d-voastră să-l fi adus, indiferent de obstacole, de distanță, etc. să-l alerge, să-l prindă, să-lucidă și să-l predea stăpânului său.

În ceeace vă privește pe d-voastră, aveți tot dreptul, dar ați întreat pe d-l Axerio dacă un câine din cei plătiți 40.000 lei nu a greșit niciodată? Eu și altă lume am văzut că unul din cei 2 pe cari îi arătați d-voastră, nu s'a supus la porunca stăpânului, repetată, de a aduce un obiect dela câțiva pași. Și atunci de ce-l angajați să-și împuște câinele?

Eu cer puțin dela câine, după cum găsiți d-voastră, dar ceeace e de folos și deși îl învăț la început în joacă, cred că a-ți remarcat că-i dau anumite porunci, pe cari trebuie mai târziu să le execute sigur.

În privința verloreaportului, pe care nu l-am confundat de loc, d-voastră vă feriți de limitări de timp și spațiu, neținând seama de datoria vânătoarească, ca să fie cât mai continuu supravegheat câinele. Oricât de bine ar fi dresat câinele d-voastre, sau altul, conform metodei d-voastră, nu trebuie să uitați că el rămâne tot un animal puțin cugetător și cu instincte carnivore, și că în libertatea ce-i acordați, poate căpăta deprinderi rele. Nu

explicați nici cum puteți prin dresaj, să echilibrați însușirile de câine de arrêt cu acelea de câine alergător, cari însușiri în adevăr sunt «cer și pământ».

Dar vă întreb pe d-voastră, sunt în țară la noi multe terenuri de vânătoare închise sau proprietate exclusivă. Eu știu că majoritatea sunt terenuri sociale. Atunci, dacă în acelaș timp vânează mai mulți societari, fără să știe unul de altul, câinii respectivi, nu-i vor stânjeni reciproc?

Dar dacă se duc mai mulți, și toți câinii alergă după iepurii răniți ușor sau presupuși răniți, ce se va întâmpla cu restul vânatului, nu va fi sculat și scos din acel teren, admițând cum ziceți d-voastră, că sunt așa de bine dresați câinii d-voastră, că nu se iau după iepuri nerăniți. Nu admiteți că vor fi vânători cari vor profita de calitatea câinelui, și vor da poruncă să-i aducă iepurele, fără să poată aprecia gravitatea ranei?

Să reluăm însă cazul iepurelui dela Buturugari, și să vedem ce s'ar fi întâmpnat dacă d-voastră erați în locul meu. Ați fi stat pe loc, poate ați fi căutat și loc de ședere și umbră, ați fi dat poruncă câinelui să-l aducă (ne închipuim că singur nu a plecat după iepure).

S'ar fi întâmpnat: 1) D-voastră să așteptați mult și bine și câinele să nu vie așa de curând, iar neputându-l prinde, ar fi venit după o lungă așteptare, fără iepure; 2) Sau, după o bună alergare să-l prindă, căci văd că cereți dela câine această calitate de fugă și arătați și antrenamentul respectiv; 3) s'ar fi putut ca în goană, iepurele mânat de câine, să revie pe lângă d-voastră și să primească un alt foc; 4) Ne e exclus și cazul ca să aducă un alt iepure decât cel în care a-ți tras.

Nu știu d-voastră ce mai credeți, dar eu știu că spiritul legiei și educația vânătorească nu permit astfel de acțiuni și spre lauda noastră am renunțat cu toții la copoi și ogari.

Pentru vânătoria în acest fel, dacă e permisă, toate țările au câini speciali. Vedeți dar, că limitele se impun, ca să nu vâneze câinele, ci vânătorul, ca să fim corecți, fiindcă orice iepure care a putut alerga destul de mult, este sănătos sau se poate însănătoși, *el trebuie cruțat, nu găuit*.

Ați pornit de la excepțiunea că epurile rănit mortal sau schilod pradă fiarelor, se poate duce mult și departe și de aceea a-ți ajuns la concluzia de verloreaport în felul ce susțineți.

Dacă epurile este în adevăr rănit mortal sau schilod, îl găsim și noi cu câini dresați alt-fel care metodă are însă avantajele: a). Lasă câinelui de arrêt posibilitatea să caute natural «cu nasul în vânt» (fără să se excludă că-l mai pune câte odată pe urmă).

b). Că este continuu sau aproape continuu sub supravegerea stăpânului.

c) Că vânătorul în primul rând vânează, câinele fiind numai ajutor, sau invers.

d). Că nu aplică un dresaj propriu excepțiunii lor.

Dar că școa'ă germană urmărește să perfecționeze câinele sau în acțiuni de copoi și ogar se vede și de acolo, că nu vorbiți de cât de epure și vulpe și neglijați comp'ect sburătoarele — obiectul principa' — cari oricât ar fi de rănite, dacă mai pot zbură, sa'vează

sigur și de la verloreaporteurul D-vs. Că la vulpi — deși sunteți pasionat — verloreaporteurul aduce mai puține servicii, o știți prea bine D-vs. Dacă vu'pea a rămas rănită pe aproape, o găsec pe bine și eu cu câinele, care stă și el liniștit în țiitoare, ca și al D-vs. Dacă vu'pea s'a putut duce departe, până la terminarea bății, are timp să se ascundă să nu o mai găsească nici «Printz de Bihor». Nu-mi închipui că vă permiteți să-i dați porunca s'o aducă imediat după ce ați tras focul, ați supăra și pe ceilalți vânători și ați strica bătaia.

Mi-aduc aminte de Sandu Gogoșe, vânător din Bârla Teleorman pe care în copilăria mea l-am văzut de atâtea ori vânând cu Ciortan, ogarul său. Trăgea cam spre iepure, numai ca să atragă atenția câinelui. Acesta însă îl alerga, îl prindea cu orice chip, îl gătuia și-l târa către stăpânul său. La aceasta vrem să ajungem iar? Ce diferență este între cele ce stăruieți d-voastră a ne educa și acel vânător? Gândiți-vă că mi-ați făcut un mare serviciu când m-ați exclus pe mine prin aprecierea d-voastră din rândul acestor «adevărați vânători».

În Ad. I al încheierii d-voastră recunoașteți că Franzezii și Englezii și-au format câini apoteuri dar nu spuneți dacă ei neglijează vânatul rănit și fugit, sau dacă au alt dresaj și alt termen pentru această acțiune. Eu afirm încăodată: nu.

În Ad. II Recunoașteți că numai puțini din câinii germani sunt din naștere verloreapoteuri; și că nu la toți li se poate face acest dresaj. Dacă revedeți definiția ce este rasă, recunoașteți implicit, că acest câine nu formează o rasă ci numai se tinde a se forma, ceea ce am zis și eu. Rasa nu se socotește având în vedere excepțiunile.

În scrisoarea d-voastră îmi dați și sfaturi și eu, în ideea că nimeni nu știe vreodată prea mult, reflectez asupra lor. Vă rog însă să primiți și d-voastră unul: când discutați idei, nu fiți supărat pe persoană și mai ales păstrați-vă liniștea senină necesară mai ales unui vânător, căci astfel dovedeți că simțiți platforma pe care stați, clătinaându-se.

Mă invitați la concursul d-voastră cu câinii mei. Vă rog fixați-vă data când veți vreă, căci eu nu pot aduce în aceeaș clasă câinii cari sunt altfel dresați, mai rău sau mai bine, și la cari în nici un caz nu ași admite să li se facă dezonoarea de a li se aplică regulamentul verloreapoteurilor. Recunoașteți chiar d-voastră că între 3000 de verloreapoteuri nu sunt înscriși decât numai 3 câini englezi. Eu nu am avut timpul și răbdarea să le fac astfel de dresaj, cum nu au decât puțini vânători cari se fac forte să drezeze găștele și alte lighioane de circ și nici n'am voit, după cum cred că m'ați înțeles.

Că am să viu să văd concursul d-voastră e posibil, și cu toată diferența de vedere se poate să ne simpatizăm și să câștigăm unul față de celălalt altă considerațiune. D-voastră a vârstei pe care mi-ați ghicit-o în plus și eu a experienței d-voastre, pe care v'o afirmați singur în plus. Dacă vreau să viu, e că aș aveă mai multe șanse să vă conving chiar că câinii d-voastre. cu mai mulți, căci excepțiuni admit: că nu e necesar acest dresaj, că nu este util, că nu e în general posibil că însfârșit țării noastre nu e potrivit și că această haină străină acum,

pe care am avut-o și noi și am lepădat-o ne-a strâns în trecut prin experiența peirii vânatului și ne strânge astăzi și prin legea de vânatoare.

Vă rog să fiți convinși că eu nu sunt supărat, ci dimpotrivă vă mulțumesc că mi-ați dat ocaziunea să discutăm principii cari interesează pe vânători, și că prin relele sau bunele mele vederi, contribui la luminarea chestiunii

fie pentru, fie contra credințelor ce am. Dealtfel singur vedeți că nu m'am împotrivit tuturor măruntelor săgeți ce-mi aruncați ci m'am ocupat numai de idei.

Primiți salutările-mi sincere și frățești de vânător

Lt.-Col. STEFAN ILIE-IOTA

Giurgiu 10 Iunie 1928.

ATRIBUTE BINE MERITATE D-lui Colonel ST. ILIE IOTTA

RELATIV la articolul d-voastră din No. 1 și 2 (Ian. și Febr.) precum și No. 5 din Maiu 1928 — în calitate de vânător, față de o cerință oarecum morală, îți aduc pe această cale, mulțumirile mele și ale multor camarazi, pentru frumoasa formă, în care ne-ai descris rezultatul la care ai ajuns cu setteri, d-tale.

Cum stau lucrurile azi în materie de vânatoare; deși avem o lege pe care ne-a copiat-o Italia și pe care ne-o laudă chiar Germanii, sunt însă înrădăcinate unele rele, încât, pentru ca să scăpăm de ele, trebuie ca pe lângă d-ta, să lărgim numărul celor entuziaști și pe diferite căi posibile, cu sacrificii mari, să combatem răul.

Înțeleg că prin Uniunea generală, pe lângă grija, ca legea să fie ideală și cât mai mulțumitoare pentru toată lumea, să lucrăm întâiu pentru stărpirea braconajului, apoi ocrotirea și înmulțirea vânatului, precum și perfecționarea câinilor de cari ne servim.

D-ta, d-le Colonel, ești dintre puțini, care ai făcut cel mai mare sacrificiu. Ai prăsit și ai dresat ani îndelungați câinii setteri. Ai găsit că se potrivesc regiunii, cliimei, etc. Și ai împărțit pe la prieteni în mod desinteresat. E înălțător ce ai făcut d-ta! Că n'ai ajuns să faci din setteri niște verloreaporteurii în înțelesul larg al cuvântului, nici n'ai urmărit aceasta. Aportul pe care-l fac câinii d-tale, e suficient pentru frumoasa vânatoare de toate sburătoarele, la care se mai adaugă și iepurii căzuți mai aproape. N'ai urmărit un dresaj, ca să îți se aducă un iepure căzut la 7 km. D-ta nu vânezi la munte și nici în regiuni cu capre și cerbi și rar vânezi vulpi, la pândă sau la bătae — în aceste cazuri, tragi aproape, încât dacă o nimerești, cade imediat dacă nu, se duce sănătoasă. În jud. Vlașca și în orice județ de câmp, verloreaporteurul, ar pierde vremea după un iepure schiodit și d-ta ai așteptă în arșița soarelui. Toți vânătorii

pot să știe, că sunt lovituri la iepuri, deasă fason, că se duce ca și cel teafăr, mai mulți km. și nu poate să cadă peste hotarul terenului d-tale arendat. În special, astfel de lovituri fac țărani. Ei nu apreciază bine distanța și nici puterea de penetrație.

Este frumos să posezi un verloreaporteur. Eu am unul, pe care pot să-l prezint la orice Field-trial de câini germani, însă nu vânez cu el decât în anume regiuni — regiuni la fel cu acelea, cari au inspirat Germanii să creeze verloreaporteurul.

La potârnică prefer să merg cu pointerul și la câmp deschis, la prepelițe, merg tot cu pointerul; numai așa pot să trag până la 100 focuri pe zi. Câinele german ce-l am, nu poate să ție cu pointerul, mai ales în timpul căldurii.

Dar poate să zică cineva: d-le, eu vreau să am un câine de utilitate multiplă. Bine, dacă nu discuți stilul, poți să ai, e practic lucru; însă vei vâna prepelițe puține (față de alți câini, experiența d-lui Săulescu din vara trecută). Nu vei vâna cârstei aproape de loc, fiindcă îl va urmări cu nasul pe jos și el va preferă să fugă prin ierburi la infinit, decât să sboare. Vei vâna potârnică, însă cum? În regiunea unde vor fi multe, vei vâna și d-ta; iar în regiunea unde vor fi rari, izolate în stoluri depărtate, atunci nu vei face mare lucru și va vâna cel cu pointerul sau cu setterul. Vei vâna ceva becaține și rațe, însă mai puține ca cu setterul. Vei vâna iepuri mulți, capre, cerbi, etc. Dacă îți place aceasta, atunci procură-ți un câine german verloreaporteur.

D-le Colonel, continuă opera d-tale pozitivă. Noi toți te vom lauda și cei după noi îți vor fi recunoscători. Altruismul și desinteresarea, sub această nobilă înfățișare, este o dovadă de superioritatea sufletului.

Eu și camarazii mei prieteni, nu găsim expresia prin care să-ți arătăm meritele și elogiile ce trebuie să-ți aducem.

Îți trimet salutări camaraderești.

M. DAMASCHINESCU
Inspector de vânatoare

CE SE CERE PREPELICARULUI LA UN CONCURS?

de Venator

U SUNT mulți acei vânători, cari participă cu prepelicarii lor la concursurile de prepelicari. S'ar putea crede că cauza acestei neinteresări ar fi faptul că puțini vânători posed prepelicari buni. Inșă nu această e cauza, ci faptul că puțin vânători, au cunoștințe despre aceea ce i se cere unui prepelicar la concurs.

Presupun, că e cunoscut scopul concursurilor de câini. (Seleționarea materialului apt pentru prăsilă). Nu am acum de a spune decât că concursul prepelicarilor nu e altceva decât o vânătoare cu prepelicarul în fața unui juriu. Vânătorul concurent vânează cu prepelicarul său tocmai la fel cum vânează cu el acasă, juriul merge lângă el, sau în urma conducătorului de câine, face notițele sale și când crede că a văzut tot ce-i poate arăta prepelicarul concurent, chiamă următorul prepelicar spre a fi examinat.

Ce arbitrează arbitrul?

1. Calitățile prepelicarului moștenite dela strămoși, așa inumitele: calități înăscute.

2. Dresajul câinelui așa numitele: calități câștigate.

Cari sunt calitățile moștenite?

Temperamentul, în mare parte stilul (modul căutării), fineța mirosului, ținerea urmei vânatului rănit, ura contra răpitoarelor, pasiunea pentru apă, etc.

Calitățile câștigate sunt:

Ascultarea, atașamentul, pontarea (adică dacă pontează până ce vânătorul ajunge la el, fără a stârni vânatul), cum se poartă câinele când vede vânatul sculat, când aude detunătura armei, cum se poartă «purtat la lesă» și cum se poartă când merge liber, nelegat lângă vânător, cum face «down» (se culcă) la comandă, la ridicarea brațului; la fluerat, cum aporțează vânatul.

Fiind scopul concursului acela de a alege un material pentru prăsilă, din acela care are cele mai bune calități înăscute, se înțelege dela sine, că aceste sunt cele mai principale calități, pe când dresajul e o chestiune secundară.

Să nu ne mirăm deci, dacă citim sau auzim, că un prepelicar, care nu posedă un dresaj perfect, câștigă premiul întâiu, față de un prepelicar cu dresaj cât de minunat. Căci să ne închipuim că ce fel de câine ar ieși din acel câine, care prin calitățile sale înăscute a câștigat un bun premiu, dacă ar avea norocul să vie în mâinile unui bun dresor!

Dacă un prepelicar e bun atât acasă, cât și la vânătoare, atunci e bun și la concurs.

Să nu credem, că cel mai bun prepelicar al concursului primește premiul I, iar ceilalți la rândul lor, premiul II și III, etc.

Premiul se distribuie după suma punctelor, care le-a

obținut prepelicarul dela arbitru prin munca sa. Se poate întâmpla, că concurează 10 prepelicari și toți vor obține premiul I, dacă fiecare dobândește atâtea puncte câte sunt necesare pentru câștigarea premiului I. De sigur însă există o oarecare nuanță în munca concurenților care nuanță se exprimă în așa fel întrucât acela care are mai multe puncte în plus, asupra punctelor necesare la premiul I, ca un altul, primește premiul I a; al doilea I b ș. a. m. d.

Cum notează arbitrul?

Fiecare calitate, fie înăscută sau câștigată prin dresa are un număr fundamental. D. ex. Nasul=6; căutatul=5; aportarea=2, etc. Afară de aceste numere, există încă numerile de clasificare: Eminent=4, foarte bun=3; bun=2; suficient=1, insuficient=0. Dacă mirosul prepelicarului e eminent (4) atunci înmulțim nota fundamentală a mirosului (6) cu nota de clasificare: eminent și obținem în ceeace privește mirosul un rezultat de 24 puncte. In caz că mirosul e: 3, atunci rezultatul nu e decât = 18. Înmulțim fiecare număr fundamental cu nota de clasificare corespunzătoare și la urmă dobândim o sumă, care ne arată că numitul prepelicar la ce fel de premiu are drept.

Ce calități trebuie să aibă prepelicarul concurent?

Să aibă un temperament îndestulător. Să caute sistematic. Poate căută cât de departe îl lasă conducătorul, dar să nu stârneasă vânatul pontat, înainte de a ajunge vânătorul la el. Să ponteze dela o depărtare îndestulătoare, în corespundere cu împrejurările (vânt sau liniște; câmp deschis — miriște — sau acoperit). Chiar dacă nu aporțează iepurele împușcat (căci aceasta e numai o chestiune de dresaj), dar să ție urma iepurelui care a fugit rănit, dacă îl punem pe urma lui. (Prepelicarilor englezilor nu se cere să aporțeze iepure, dar dacă totuși o fac, atunci capătă în plus o notă de clasificare: 2. față de prepelicarul german și maghiar).

Să fie ascultător la comandă, adică să vie dacă îl chemăm; să ție relație cu conducătorul său, adică să fie atent și fără a striga la el neîntrerupt, să nu fie atât de independent, ca să nu asculte; să un gonească vânatul; (prepelicarilor tineri le este iertat să gonească iepurele, dar trebuie să se întoarcă dacă îi chemăm); să facă: «down» și mai multe asemenea exerciții.

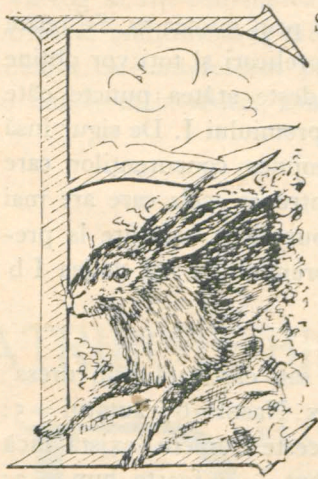
La un concurs așa zis: *universal*, se cere și vânătoarea la baltă, la răpitoare (aportarea vulpei, sugrumarea și aportarea pisicii, etc.) căutarea vânatului mare rănit, pe care îl caută legat, sau liber și în acest ultim caz să l bocească sau raporțeze.

Cu cât mai mulți prepelicari iau parte la concurs, cu atât se poate seleționă un mai abundent material pentru prăsilă.

E datoria patriotică fiecărui vânător, care are un bun prepelicar, să-l ducă la concurs, să-l facă cunoscut, ca să poată fi înrolat în materialul de prăsilă.

CÂINELE DE POLIȚIE

de C. A. V. Popescu

STE poate ciudat, că vorbesc aci despre câinele de poliție, dar examinând cazul mai amănunțit, vom vedea, că și acest câine poate aduce foloase reale cauzei noastre, mai ales în ce privește utilizarea lui din partea vânătorilor profesioniști (paznici).

Câinele de poliție nu formează o rasă, ci pentru acest scop se poate utiliza orice câine de o mărime cel puțin mijlocie și cu aptitudinile necesare, care ar fi simțul

mirosului dezvoltat, curajul și rezistența. Pentru acest scop se folosesc mai ales câini ciobănești germani (ziși câini lupi) rottweileri, dobermani, airedaile terrieri, afară de aceștia și prepelicari și limieri. Sunt convins, că ar corespunde pentru acest scop și câinii noștri ciobănești indigeni, cari prășiți și selecționați în mod rațional ar putea să dea un contingent prețios de câini de poliție, de pază și chiar de lux. Este curios, că până când în străinătate există cluburi cari se ocupă cu prăsierea acestei rase, la noi acasă este disprețuită și dată uitărei.

Munca câinelui de poliție este de două feluri: 1. Urmărirea răufăcătorilor și 2. Apărarea stăpânului său. Dreșajul lui deși nu este simplu, dar nici mai complicat ca a unui prepelicar; iar învăța se poate ușor și din cărți.

Privind munca acestui câine din punctul de vedere al nostru, este ușor de înțeles, cât de prețios ar putea să fie pentru paza terenurilor noastre de vânătoare și pentru

apărarea paznicilor noștri. În străinătate, și cât sunt informat mai ales în Germania, personalul de vânătoare se folosește de mult de acești câini în scopul combaterii braconajului.

Câți braconieri nu s'ar descoperi, dacă ar putea fi urmăriți cu ușurință până la ascunzișul, sau domiciliul lor? Și mai ales în regiunile muntoase, câți paznici nu ar fi feriți de agresiunile braconierilor, secondăți fiind de un tovarăș fidel și curajos?

Prima oară am putut admiră munca unui astfel de câine în legătură cu un caz foarte dureros. Un forestier a fost împușcat de un braconier, care după săvârșirea crimei a luat-o la fugă pierzându-și pălăria. Această pălărie a fost singurul indiciu, care putea servi la descoperirea criminalului, căci martori nu erau de față; iar braconieri fiind mulți în aceea regiune, eră greu să se bănuiească o anumită persoană. Totuș un coleg al forestierului, care poseda un câine de poliție, punându-se în legătură cu jandarmeria, a cercetat toate persoanele din împrejurimi, pe cari cădea vre-o umbră de braconaj și venind și la stăpânul pălăriei pierdute, aceasta a fost semnalată de câine, care a recunoscut-o cu ajutorul mirosului. Iar braconierul luat din scurt și-a recunoscut crima.

Am avut ocazia să văd un simplu dulău în posesiunea unui pădurar, care câine semnală orice om care s'ar fi aflat în pădure și care eră cel mai bun ajutor al pădurarului în descoperirea delicvenților de orice soi.

Cazuri similare s'ar putea cită multe însă scopul meu a fost numai acela să trezesc interesul pentru acești câini și mai ales să-i recomand vânătorilor noștri de profesiune, cărora le-ar fi de cel mai mare folos însoțindu-i cu ocazia inspectării terenilor, de mai mare folos, decât un câine de vânătoare.

„PAGINA VESELĂ“

O PĂȚANIE LA VÂNĂTOARE

(POVESTITĂ PENTRU A FERI PE ALȚII SĂ NU PĂȚEASCĂ LA FEL)

de Victor E. Pulcă

Polițai clasa I, la Prefectura Poliției Cluj
Șeful Serv. Siguranței

INTR'Ō SEARĂ plictisitoare din luna Februarie, ne mai având altă distracție vânătorească, terminându-se sezonul de vânătore, răsfoiam «Revista Vânătorilor», la care am fost abonat în anul 1924, adică atunci, când mă aflam ca Șef al Poliției la Zalău, jud. Sălaj.

Răsfoind acest prețios organ al vânătorilor adevărați, din care se pot culege atâtea învățături folositoare și frumoase,

am dat peste multe lucrări de ale prețiosului colaborator și renumitului vânător Dr. Gh. Nedici. Una dintre aceste descrieri m'au pus în realitatea zilelor de azi, deșteptând în mine și diferite amintiri.

În Zalău societatea veche de vânătore a minoritarilor unguri, «Zilah és vidéke», adică Societatea de vânătore «Zalău și jur» eră și este una din cele mai înjghebate societăți din ținuturile Sălajului, cu temelii serioase și vechi.

Preponderanța Românilor, adică preponderanța noastră, a prefăcut în ultimul timp această societate într'ō societate românească, intrând toate vlăstarele noi ale românilor din acel județ, în această organizație.

Prin intrarea acestor elemente, valoroase din punct de vedere național, deși de o parte am câștigat foarte mult, nedescris de mult, pe de altă parte societatea a pierdut mult din disciplina veche și organizarea ei serioasă, bazată pe ordine, egalitate și devotament.

În scurt timp însă membrii noi ai societății, fiind oameni superiori și intelectuali, au învățat mult și azi se poate afirma, că afară de micile și neobservatele greșeli de etichetă, este cea mai solidă societate de vânătore, care nu numai vânează vânatul, dar îl și ocrotește după posibilități.

Regret din tot sufletul meu de om și vânător, că am fost silit a părăsi atât societatea, cât și postul onorabil ce mi s'a încredințat cu unanimitatea voturilor a membrilor societari, adică postul de vice-președinte al acestei societăți, mutându-mă de pe plaiurile județului Sălaj la Cluj. Știind în acelaș timp, că am plecat din mijlocul unor iubiți, vechi și buni prieteni, tot atât de buni camarazi de vânătore și am știut că greu îmi va fi, de a-mi găsi alți colegi de vânătore, tot așa de plăcuți.

Pentru a-mi amuză atât vechii camarazi, cât și toți onor. cetitori ai revistei noastre, dar și pentru a le arăta

cât de bine este să fii prudent la vânătore, doresc a istorisi aici o pățanie hazlie.

În anul 1924 la sfârșitul lunii Septemvrie, înainte de a se începe sezonul de iepuri, într'ō după masă plăcută și frumoasă, ca de vară, m'am decis a căută lacurile din jurul Zalăului, unde aveam speranța de a împușcă vreo câteva rațe. Fiind în conștiința mea liniștit, că toți proprietarii de teritoare de vânătore din jurul Zalăului, mă cunosc și mă văd cu drag pe teritorul lor, fiindu-mi prieteni și față de cari mă revanșam la timp și eu, invitându-i adeseori pe teritorul meu propiu, ce-l țineam închiriat în comunele Dioșod, etc. din acelaș județ, cu mai mulți tovarăși, — mi-am luat îndrăzneala de a cercetă lacul de rațe dintre comuna Țigani și Hereclean.

Ducându-mă pe jos împreună cu ordonanța mea Iosif Cătană și cu nedespărțitu meu tovarăș de vânătore, prepelicarul «Hoțu», am ținut drumul de pe lângă terasamentul de linie ferată Zalău—Șimleul Silvaniei. Ajungând în dreptul cantonului din apropiere haltei Țigani, «Hoțu» pontă în fața unui lac mic, care eră înconjurat de jur împrejur cu trestie deasă. Cătană, mă face atent prin semne, deoarece și el eră vânător pasionat — ca atare cunoștea tainele și regulile vânătorei — că este ceva în lac.

Apropiindu-mă tiptil de lac, dau semn câinelui să intre, rămânând atent la orice mișcare. În momentul acela observ ridicându-se un stol de rațe din lac. Grăbit de a nu scăpă ocazia, trag în ele, după ce am văzut că s'au ridicat de pe apă cam la 1 metru înălțime. Trag, și dintr'un singur foc cad 5 rațe. Celelalte în loc să se ridice în sbor, spre a se îndepărta, să ascund în desișul de trestie. Câinele intră în lac și pe rând scoate toate rațele.

Bucuros și mulțumit de această pradă bogată, caut să le leg la ciorchenar.

Mi-a fost foarte suspect sborul ciudat al rațelor, din cauza aceasta, în timpul când le legam de picioare, le-am examinat aripile. Speriat observ, că aripile le sunt ciuntate cu foarfeca. Mă întreb? Cum se poate acest lucru — când rațele sunt sălbatiche? Nu eră nevoie să-mi sparg capul mult timp, căci de curând toată chestiunea s'a lămurit prin următoarea mică întâmplare:

După scurt timp, dela canton se auzeau țipete groaznice. «Aoleo, aoleo, rațele noastre».

La auzitul acestor bocete și țipete mă simțeam jenat și înfricoșat... nu cumva aceste rațe să fie de casă? Le mai examinez încă odată, ciocul, penajul, labele, etc., și după ce m'am convins încă odată, că sunt rațe sălbatiche și că scurtarea prin tăerea aripilor totuș s'a făcut de-o

mână de om, m'am decis a aşteptă în linişte desfăşurarea evenimentelor.

Bocitorii se apropiiau. Erau 9 copii ai cantonierului, cel mai mare un flăcău, cam de vreo 19—20 ani, bine dezvoltat, înarmat cu o furcă de fier, venea foarte pornit şi ameninţător spre mine. Ceilalţi mai mici, de diferit sex, cu câte un baston, sau bolovan în mână, plâneau cu hohot, şi mă înjurau.

Văzând acest tablou impresionant şi auzind bocetele lor, m'am înmuiat şi eu şi însoţitorii mei, căutând să mă apropii cu precauţiune de ameninţătorii păgubiţi. L-am întrebat pe cel mai mare, ale cui au fost raţele? Intr'un ton obraznic mi-a răspuns, că ce-mi pasă, adică ce mă interesează? Atunci l-am mai îndulcit cu vorbe, pentru că îl vedeam foarte pornit — lucru, care eră foarte explicabil şi natural — promiţându-le, că voesc să le dau despăgubirea şi satisfacţia cuvenită.

După promisiunea făcută, se încinge între mine şi flăcăul amintit, un dialog, sau chiar o scenă, pentru că toţi frăţiorii îl ajutau. Unul îi suflă una, altul alta, îndemnându-l ca să mă ţie sechestrat, până când părinţii lor se reîntorc acasă dela oraş — cari după cum se vede erau duşi de acasă. Intre ocărările cari mi le făceau, erau interesante următoarele: «Hăi Măria-Ta, ne-ai înpuşcat norocul şi bucuria curţii! Nu te-ar ajuta Dumnezeu din cer! Săracele răuştele noastre! Ce va zice muica, când va veni acasă? Cum ai avut inimă Măria-Ta, să le înpuşti? Dacă ai şti d-ta cu cât necaz le-a crescut muma, nu le-ai fi înpuşcat!».

Atunci le-am arătat portmoneul cu banii, ce-i aveam la mine, promiţându-le, că le dau pentru fiecare raţă cât vreau, numai să se liniştească, şi să-mi spună provenienţa raţelor, dar cu toate promisiunile făcute, nu i-am putut să-i fac să-mi povestească faptul, cum au ajuns aceste raţe în posesia lor.

În timpul când mă hărţuiam cu ei, norocul meu a fost, că le-a sosit părinţii, cari se reîntorceau din oraşul Zalău.

După ce le-am explicat acestora faptul şi după ce biata femeie, soţia cantonierului s'a bocit o jumătate de ceas,

cantonierul a început să-mi povestească, cum au ajuns ei să crească raţele.

Imi spuneă, că în primăvară, cam prin luna Martie, pe la începutul lui Aprilie a fost o ploaie mare, şi topindu-se zăpada de pe vârfurile de dealuri mai repede, după cum eră natural să se topească, a mărit apa din lacul din faţa cantonului în aşă măsură, încât mai multe ouă de raţe sălbatice au fost aduse de apă pe marginea lacului.

Copiii, cari se jucau în jurul acestui lac, au găsit ouăle de raţă şi ducându-le mamei lor, care crezând că aceste ouă sunt de raţe de casă, cu toate că le-a observat că sunt mai mici ca obişnuitele ouă de raţă, le-a pus sub o cloşcă să le scoată.

Când puii au ieşit şi a început să le crească penele au observat că raţele nu sunt domestice, iar deoarece în lacul acela de lângă ei erau şi raţe sălbatice, comparându-le cu acelea, sau convins şi mai mult de originea ouălor.

Pentru a nu se înstrăina dela casă răuştele, mama copiilor le-a tăiat aripile, ca să nu poată sbură şi ținându-le cu mâncare bună, cu pază bună, le-a domesticit întru atât de mult, încât acestea nu mai păraseau curtea, numai peste zi, când se scaldau în lac, iar seara se reîntorceau iarăş la culcuşul lor.

Aflând adevărul, vrând nevrând a trebuit să răd.

După ce i-am explicat bătrânului cantonier, că, în viitor să nu mai permită copiilor înstrăinarea ouălor de raţe sălbatice, deoarece legea ocrotirii vânătorului interzice acest fapt şi după ce i-am despăgubit pe copii cu bani şi cu promisiuni, că le cumpăr un puiul târgului, când va fi târg la Zalău, pe care îl voi trimite prin părinţii lor, mi-am luat rămas bun dela simpaticii mei cunoscuţi şi m'am reîntors spre casă.

În drum spre casă m'am întâlnit cu mai mulţi colegi de vânătoare, cărora le-am povestit hazlia păţanie şi cari râdeau cu poftă pe socoteala mea.

Deci, iubiţi colegi de vânătoare, uitaţi-vă bine în ce trageţi, fiindcă, cum a-ţi putut învăţa şi din păţania mea: nu tot ce sboară se şi împuşcă.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

Primăria orașului Diciosânmartin
Jud. Târnava-Mică
No. 1067/1928

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu art. 8—14 din legea pentru protecția vânătorului și regulamentul vânătoarei se aduce la cunoștință publică cu dreptul de vânat al orașului Diciosânmartin, se da în arendă prin licitație publică pe timp de șase ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1929 până la 31 Decembrie 1934.

Ziua de licitație va fi în 25 Septembrie 1928, la orele 10 a. m. Licitația se va ține în biroul primăriei orașului.

Prețul de strigare este 500 lei, vadiul 10%.

Doritorii de licitație sunt obligați a prezenta autorizație eliberată de Inspectorul de vânătoare.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria orașului.

Licitația se va face în conformitate cu art. 72—82 din legea contabilității publice.

Diciosânmartin, la 28 Iunie 1928.

Șef de serviciu: *Indescifrabil* Primar: *Indescifrabil*

~ ~ ~

Notariatul Sânmiclăuș
Jud. Sălaj
No. 681/1928

PUBLICAȚIUNE

Pentru arendarea teritoriului de vânat al comunelor: Sânmiclăuș și Istrău să fixeze termen de licitație pe ziua de 13 Septembrie 1928 orele 9 a. m. în localul primăriei comunale Sânmiclăuș, iar la orele 11 a. m. în localul primăriei comunale Istrău.

În caz de nereușită, licitația se va repeta în ziua de 28 Septembrie 1928 la orele de mai sus designate a. m.

Prețul de strigare la ambele comune este câte 500—500 lei.

Condițiunile se pot vedea în orele oficiale la notariatul din Sânmiclăuș.

Sânmiclăuș la 7 August 1928.

Notar: *Ioan Sechely* Primar: *Ioan Chiș*

~ ~ ~

Primăria comunei Mănăstur
Jud. Timiș
No. 610/1928

PUBLICAȚIUNE

În conformitate cu art. 8—14 din legea pentru protecția vânătorului și regulamentul vânătoarei, se aduce la cunoștință publică, că dreptul de vânat al comunei Mănăstur, se va da la licitație publică pe timp de 4 ani cu începere dela 1 Februarie 1929.

Ziua licitației va fi la 1 Octombrie 1928 la orele 2 p. m. în comuna Mănăstur în localul primăriei comunale. Prețul de exclamare este 1000 lei.

Doritori de licitație sunt obligați a prezenta autorizația prescrisă în art. 13 din legea vânătorului. Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 din legea contabilității publice.

Mănăstur la 23 Iunie 1928.

Notar: *Indescifrabil* Primar: *Indescifrabil*

~ ~ ~

Notariatul Cercual Armeniș
Jud. Severin
No. 323/1928

PUBLICAȚIUNE

În baza hotărârii a consiliului comunal al comunei Armeniș No. 8/928 și al comunei Teuș No. 14/928 dreptul de vânat asupra

hotarului al comunei Armeniș în întindere de 2168 jug. cad. și al comunei Teuș în întindere de 1920 jug. cad. se va arenda la licitație publică.

Termenul licitației se fixează pe ziua de 8 Septembrie 1928 la casa comunală al comunelor respective, anume: la ora 8 a. m. comuna Armeniș și la ora 14 p. m. în comuna Feneș.

Dreptul de vânat se arendează pe timp de 6 ani, în Armeniș începând dela 1 August 1928, și în Feneș începând dela 1 August 1928.

Prețul de strigare este: în Armeniș de 500 lei, în Feneș de 500 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea la acest notariat cari sunt fixate conform legii pentru protecția vânătorului.

Armeniș la 12 Iunie 1928.

Notar: *E. Kenstler*

~ ~ ~

Primăria comunei Docnecea

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință publică arendarea prin licitația pe timp de 6 ani a terenului de vânătoare a comunei Docnecea, licitația care va avea loc pe ziua de 12 Septembrie a. c. ora 10 a. m. în localul Primăriei comunale.

Prețul de exclamare este de 3000 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea la sus numita Primărie zilnic dela ora 8—12 a. m.

Docnecea, la 30/VII 1928.

Primăria comunală

~ ~ ~

Primăria comunei Prăjila
Jud. Soroca
No. 1470/1928

PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința generală că în ziua de 1 Octombrie 1928 ora 10 dimineața în localul Primăriei se va ține licitația publică, pentru darea în arendă a terenului de vânat în suprafața de 13.503 h. pentru întreg teritoriul comunei și pe termen de cinci ani (5 ani).

Prețul licitației este de lei 500 anual spre majorare.

Condițiunile de arendare sunt cele prevăzute în caietul de sarcină aprobat de Onor Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu No. 52600/928.

Art. 72—83 din legea contabilității publice sunt aplicabile.

În caz că licitația nu se va ține în ziua fixată a doua se va ține în ziua de 17 Octombrie 1928.

Prăjila, 6 August 1928.

Secretar: *Botnaru*

Primar: *N. Meleli*

~ ~ ~

Primăria comunală Sebeșul de Sus
Jud. Sibiu
No. 600/1928

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Sebeșul de Sus dă în arendă dreptul de vânat prin licitațiunea publică cu începere dela 1 Ianuarie 1929 pe timp de 6 ani adică până la 31 Decembrie 1934.

Licitațiunea se va ține în localul primăriei Sebeșul de Sus în ziua de 29 Septembrie 1928 orele 14.

Prețul strigării va fi de 3000 lei.

Condițiunile de licitare stau spre vedere publică în fiecare zi de lucru dela orele 8—12 și 15—18.

Licitațiunea se va ține conform art. 72—78 l. c. p.

Sebeșul de Sus la 26 August 1928.

Primăria comunală

~ ~ ~

Primăria comunală Neudorf
Jud. Timiș-Torontal
Plasa Lipova
No. 182/1928

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat a comunei Neudorf, cu o suprafață de 3600 jug. cad. se va da în arenda prin licitație publică pe un timp de 6 ani, cu începere de 1 Februarie 1929 până la 31 Ianuarie 1935.

Licitația este orală și se va ține în ziua de 1 Octombrie 1928 la ora 9 în sala primăriei.

Condițiunile de licitație sunt:

1. Licitanții trebuie să fie cetățeni români, și a posedă autorizație de licitație de către Min. Dom. prin inspectoratul reg. de vânat
2. Prețul de exclamare este 1.500 lei.
3. Licitanții vor depune înaintea începerei licitației un vadiu de 10% din prețul de exclamare în casierie comunală.
4. Vadiul se va restitui licitanților, reținându-se numai vadiul adjudecatului, care întregeste vadiul până la suma anuală a arendei oferite.

Suma aceasta va servi ca cauciune pe durata arende și se va calcula ca arenda anului ultim. Cauție se va pune în o bancă, dobânzi de fructificare se cuvenit comunei.

5. Arendașul este obligat să plătească arenda pe anul primimediat după probarea contractului în casieria comunală. Pe anii viitori, termenul de plata arende este la fiecare 1 Februarie. In caz de o întârziere se va socioti 5% dobânzi.

6. Timbre, taxe legale și spese de publicație privesc arendașul.

7. Arendașul este obligat a depune 10% din suma arende anuală în fiecare an, pe seama fondului vânătoarei conform art. 98 din l. v.

8. Pentru paza vânatului arendașul este obligat a susține un păzitor de vânat, care va fi comunicat inspectoratului reg. de vânat spre a recunoaște.

9. Arendașul este obligat în favorul ocrotirii raționale a vânatului util a stârpi sistematic animalele răpitoare și stricătoare. Pentru distrugerea cuiburilor, ouălor și a puilor de cioare și coșofani, arendașul va vărsa anual 1500 lei, în casieria comunei Neudorf, aceasta conform art. 9756/1927 al serviciului zootehnic și sanitar veterinar jud. Timiș-Torontal.

Arendașul este obligat a hrăni vânatul în timpul de iarnă, în care scop va face instalațiile pe teren.

10. Arendașul nu poate da în subarendă dreptul vânatului și nu poate pretinde vreo contravaloare pentru exercitarea vânătoarei dela nimeni.

11. A patra parte din hotar rămâne nevânat ca teren de menajare.

12. Vânătoare se va exercită în cadrele prescripțiilor și ordinelor Min. Dom. și în sensul legii pentru protecția vânatului.

Toate celelalte condițiuni sunt stipulate în contractul, ce se va încheia între comună și licitant.

Observare: Suprafața comunei este de fapt 3907 jug. cad. Din acest teren sunt de tot scos sub vânat 150 jug. (vii, grădinile de case și parcul îngrădit a moșiei), dar pe 157 jug. livezi de pomi este vânat foarte restrâns.

Dreptul de vânat pe terenul pământurilor expropriate cam 400 jug. este imbinat în teren sus menționat a comunei, sunt ca acei din sus exarendat. Comuna plătește Statului 1/9 parte cuvenite din suma arende anuală.

Neudorf, 19 Iulie 1928.

Primăria comunală

~ ~ ~

Notariatul Mercina
Jud. Caraș

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânătoare a comunelor notariatului Mercina se arendează prin licitație publică pe durata de 5 ani începând dela 15 Septemvrie 1928.

Licitația în comuna Mercina se va ține la casa comunală în 14 Septemvrie 1928 ora 3 p. m. iar în comuna Iertaf la 14 Septemvrie 1928 ora 5 p. m.

Prețurile de strigare câte 1000 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea la oficiul notarial Mercina județul Caraș.

Notariatul

~ ~ ~

Primăria comunei Troița
Jud. Mureș
No. 461/1928

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat, a comunelor Troița și Bodeni județul Mureș, în urma anulării licitațiilor, ținute în ziua de 30 Ianuarie 1928, se arendează din nou, prin licitație publică, pe termenul de 10 ani consecutivi, începând dela 1 Septemvrie 1928, și anume:

In comuna Troița, în ziua de 10 Septemvrie 1928, a. m., la ora 9, cu prețul de strigare, 4000 lei.

La comuna Bodeni, în ziua de 10 Septemvrie 1928, a. m., la ora 11, cu prețul de strigare 1500 lei.

Vadiu 10%.

Condițiunile de licitație și informațiunile de lipsă, sunt a se lua la notariatul din Troița.

Troița, 12 Iulie 1928.

Primar: Berecky Havadtői

~ ~ ~

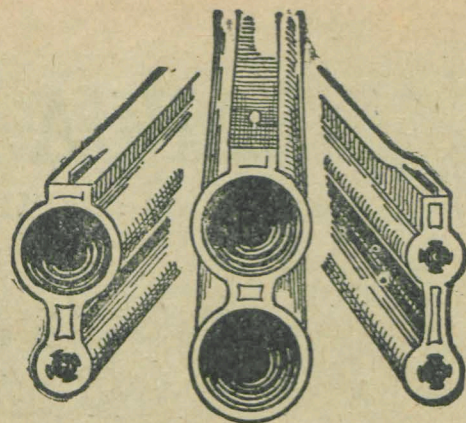

Gebrüder Merkel
Gendehre

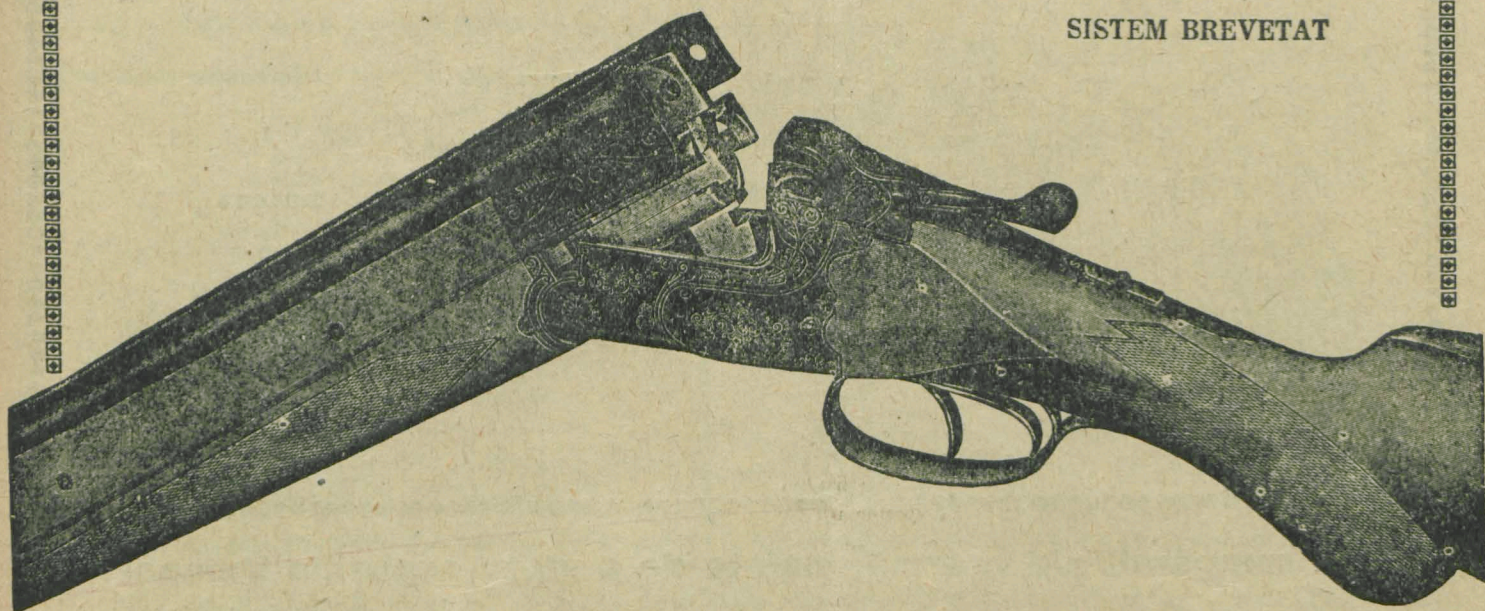
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICH

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Kennelul inginer ANDREI-CARANSEBEȘ

Am de vânzare câini de aret germani cu păr scurt de bună proveniență și anume:

I. 3 cățele și 1 câine în vârstă de 8 săptămâni din Fruska Siculia x Eiek von Runnenstein.

Cea mai bună combinație de sânge ce asigură în condițiuni superioare toate calitățile necesare câinilor de utilitate multiplă. Tatăl cățelilor este cel mai bun câine de aret, german, din România. Câștigătorul concursului din Timișoara. Mama e câine de vânătoare excelent. Ambii părinți importati.

Prețul cățelului Lei 4000, a cățelilor Lei 3500, loco Caransebeș.

II. 2 cățele și 2 căței în vârstă de 10 săptămâni, din Juno de Bihor x Pharan de Matra.

Tatăl cățelilor importat, premiat în nenumărate rânduri, câine de aret excelent. Mama (soră cu renumitul Prinț de Bihor) de asemenea foarte bună. Prețul de bucată Lei 2000, loco Caransebeș.

ALEXANDRU ANDREI

Inginer Silvic
Caransebeș jud. Severin

GHEORGHE CIMPOERU

EPUREȘTI (Vlașca)

Face orice fel de instalațiuni vânătorești, cum sunt cutii pentru clocitul ouălor de fazan în fazanerii artificiale, capcane pentru distrugerea răpitoarelor, case de vânătoare transportabile, etc.

De Vânzare

Câine și cățea brac-poanteri, 8 luni, foarte frumoși, din părinți foarte buni la vânătoare.

PREȚUL LEI 2.000 BUCATA

A se adresa:

D-na MARGARETA BĂRSAN
BUCUREȘTI, ȘOS. PANTELIMON, 14

De Vânzare

Căței GRIFFONI, pur sânge, vârstă 6 săptămâni din părinți excelenți pentru vânatoare cu prețul următor:

CĂȚELE LEI 1.500

CĂINI LEI 2.000

Adresați: D-r SCHNELL R. M. S.
Titu-Dâmbovița

AVIZ

Setteri-Gordon. noir et feu și maron et feu, între 2—3 luni. Până la 15 Iulie să trimeată să-i ia cei cărora le am promis și nu i-a găsit anunțul meu. Am și de vânzare căței dela 4—10.000 Lei, câini dresați dela 10.000 până la 40.000 Lei, la cei ce n'am promis până acum.

LT. COL. ST. ILIE IOTTA
Giurgiu. Str. Al. Lahovary, 28.

WOLFF & Co. Fabrica de iarbă și cartușe
Walsrode. Fondată 1815.

Birchan — Lup — Perfect.

Cartușele încărcate cu iarbă noastră originală cu marca Walsrode Special in cal. 12-16-20 și cartușele de 70 mm pentru tir de porumbel cal. 16-12, marca «Lup» și «Perfect» din materialul cel mai bun, cu capsă «Gevelott», au proprietatea de aprinde ușor și împrăștie alicele în mod foarte potrivit, au o mare putere de străbater, un stropping power suficient și se pot reincărcă de mai multe ori.

Tuburi de la Walsrode cu capsă «Gevelott» și pentru aceste capsă «Gevelott».

Cele mai bune marca «Hess», fabric. Germană. Se pot primi la reprezentantul nostru SZTRUHAR și MANDEL prăvălie de muniții pentru vânat. CAREI. Județul Sălaj. Magazin pentru toate articolele necesare pentru vânatoare. La revanzători preț redus.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

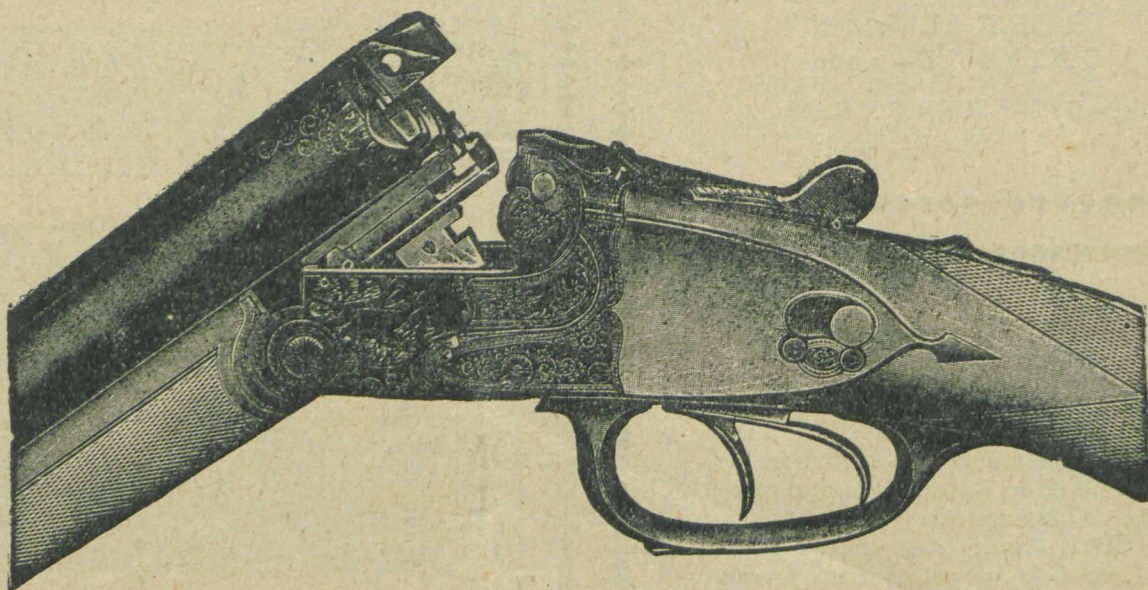
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$	„	3.000	„	„
$\frac{1}{4}$	„	1.750	„	„
$\frac{1}{8}$	„	1.000	„	„

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“ este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva. Deaceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vreo întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „Revistei VÂNĂTORILOR“. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATAȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI